

Rom a Čech. Černobílý svět

Mezinárodní instituce opakovaně viní Čechy z rasismu vůči Romům a obviňují státní orgány, že je diskriminují. Češi se horlivě brání. Za sousedy však Romy nechtějí.

Martin Komárek
publicista, bývalý poslanec ANO

Koupaliště v Dubí. Romské dítě topí bílé. Bílá matka spěchá na pomoc, romská jí začne spílat a tluče ji. Bílé mamince přichází na pomoc neo-hrožený jinoh. Hned se ho chápě skupina sedmi rozvášněných Romů. Dva ho drží, ostatní ho bijí do obličeje. Zlomí mu nos, vyrazí zuby. Bazének je plný krve.

Koupaliště v Dubí. Děcka se cachtají, stříkají po sobě, matky se sluní, čtou si, parchantům se nevěnují. Tu se dva caparti pustí do sebe, jeden černý a jeden bílý. Matky se konečně zvednou. Bílá spílá černé. Nakonec se dají dvě ženy do rvačky, není jasno proč. Bílý mladík se mezi ně postaví a prudce smýkne Romkou na zem. To našťve bratra té ženy a pustí se do bílého. Vzniká zmatek, ženy loví děcka z bazénku. Bílý muž je zraněn, rozsah zranění je nejasný.

Ano, líčím stejnou událost. První pohled na ni je „bílý“ a bez většího ověření jej přijala prakticky všechna oficiální média. Druhý je „černý“ a vyplul na povrch díky pátrání romského serveru Romea, který byl také opožděně citován hlavními médii. Jak to bylo doopravdy, zjišťuje policie. Vzhledem k tomu, že se vlastně nic nestalo, brzy se začne věnovat důležitějším věcem. Čeští „vlas-

tenci“ z DSSS ale ani nepotřebují vědět, jak to bylo. Svolali protiromský pochod a mnozí na severu s nimi budou sympatizovat.

Přitom vlastně o nic nešlo. Kdyby se takto do sebe pustili bílí nebo Romové, nikoho by to nezaujalo. Kolik strkanic a rvaček se za den odehraje. Byla z toho však událost dne a týdne. Černí a bílí se totiž nena- jí navzájem rádi.

Bezradný stát

Ve snad až příliš poklidné zemi je vztah mezi bílými a snědými Čechy nejvážnějším sociálním problémem. Žádná vláda ho dosud nedokázala ani v nejmenším řešit. Není vyloučeno, že v blízké budoucnosti vyvolá nahromaděný hněv otevřený konflikt.

Osmdesát procent Čechů by si nepřálo mít za sousedy romskou rodinu. Copak je to rasismus? Každý přece ví, že Romové dělají nepořádek, vyvolávají konflikty, jsou věčně opilí a hluchní. Jisté je to nedovolné zobečnění, ale něco na něm je.

V Česku žije na základě kvalifikovaných odhadů kolem 250 tisíc Romů (při sčítání se jich však k romské národnosti hlásí jen zlomek). Na sedmdesát tisíc jich žije v Ústeckém kraji, přes třicet tisíc v regionu severomoravském. Celkově je přibližně padesát procent Romů, tedy 125 tisíc lidí, „sociálně vyloučených“.

„Sociální vyloučení“ je pokrytecké sousloví podobné jako například „umělé přerušování těhotenství“. Ve skutečnosti to znamená, že rodiny žijí z dávek v naprosté bídě. V romských koloniích je alkoholismus pravidlem, narkomanie běžnou věcí. Bují lichva a násilí. Novorozenci končí v dětských domovech, větší děti jsou nuceny krást. Okra-

dení gadžů není pro ně zločin, ale hrdinský čin stejně jako pobyt ve vězení. Nemocnost je nesrovnatelně vyšší a průměrné dožití mnohem nižší než ve většinové společnosti.

Jak se to stalo? Starší lidé pamatují, že s Romy nebyly za „totáče“ žádné větší problémy, i když po setmění do romské čtvrti chodili jen ti nejotrlejší. Po válce nezůstalo v Česku Romů mnoho. Kočovali po zemi, brousili nože a sem tam ukradli slepici či psa k snědku. V polovině padesátých let v rámci nových pořádků stát Romům ukradl koně a jejich vozům uřezal kola. Zbavil je

„Sociální vyloučení“ je pokrytecké sousloví podobné jako „umělé přerušování těhotenství“.

identity a cti. Donutil je bydlet v panelácích a předstírat práci.

Po revoluci mohli tento potupný způsob života opustit a velice rychle se naučili žít z dávek v nezaměstnanosti. Co víc - táhli za nimi příbuzní a známí ze Slovenska. Tam Romové žili a dodnes často žijí v chatrčích a dírách. Jejich vesnice připomínají nejbědnější africké slumy. Není tam hygiena, ngramotnost je takřka sto procentní, ubohost takového života neko-

Většina z Romů, se kterými Češi nechtějí bydlet, jsou právě tito. Zcela bez pracovních návyků, nepřátelsky naladěni proti do- movině, více než náchylní k pití a fetu, které jim prozařují chmurnou existenci. Stát neumí situaci těch Romů, kteří žijí mimo společnost, nijak řešit. Když jsem úřadoval v Liberci, byl jsem svědkem toho, jak vyhro- žují úřednicím a jsou schopni si doslova vy- řvat co nejvyšší dávky. Ač takřka negramotní, mají svůj nárok do haléře spočítaný.

Většina bílých Čechů to vidí a nelíbí se jim korektnost a nečinnost ze strany státu. Jiří Čunek, malý vsetínský bavič, nastar- toval svou hvězdnou dráhu tím, že dokázal coby rychtář Vsetína vystěhovat Romy, kteří dělali „border“, za město. S furiantstvím, které je mu vlastní, pojmenoval problém, o kterém oficiální místa mlčí.

Jindy vypukl boj o zeď v Matiční ulici. Pro liberály i pro svét byla symbolem rasismu a apartheidu, pro poklidné nešťemické ob- čany užitečným nástrojem, který jim zajistí aspoň trochu klidu. Byl jsem tam. Tři zcela vybydlené domy. Pohorí páchnoucích od- padků před nimi. Na ulici posedávaly „sku- pinky excelentních Romů“. Všichni pili už po ránu pivo. Mezi nimi se proháněly špinavé děti. Kdo by chtěl žít v tomto sousedství?

Zatímco „sociálně nevyloučení“ Romové se přibližují většinové společnosti, čím dál víc jich studuje a touží po vzdělaných mluvčích, kteří by formulovali jejich zá- jmy, s těmi, kteří žijí jako spodina, si stát neví rady. Ani jejich děti nedokáže donu- tit, aby chodily do školy.

Ti lidé, opakují lidé, Češi, si však neumějí pomoci sami. Pokud jim nebude stát scho- pen pomoci, bude náš svět stále černobílejší. A nebudeme se mlátit jen u bazénku.

Politický diář

Klaus mladší je na cestě z ODS

Petr Kolář
reportér MF DNES

● **Pomalů není dne**, aby nedošlo k nějaké přestěně mezi občanskými demokr- krami a Václavem Klausem mladším. Tu jde o postoj ODS k Evropské unii, jindy o spor ohledně zahraničních misí, ještě jindy třeba o to, že Klaus podporuje do- Se- nátu Ladislava Jakla za SPD proti kandidá- tově ODS Vladimíru Kratinovi. V kuloá- rech se přitom už nějaký týden spekuluje, že jde zatím pouze o předehru. Podle těchto informací Klaus hroší situaci tak trochu záměrně. Po komunálních vol- bách by totiž měl z ODS odejít a postavit se do čela nového projektu. Cílem by měla být kandidatura do Evropského pa- rlamentu v příštím roce, přičemž na kandi- dáte by ho podle představa lidí z Klausova okolí mohli doplnit Svobodní v čele s Pe- trem Machem a Jiřím Paynem a Realisté nabízející opět hlavně politologa Petra Ro- bějška. Taková kandidátka v čele s Klau- sem by měla solidní šance uspět, což by se mohlo stát dobrým základem pro vybu- dování nové pravicevo konzervativní par- taje. Jenže lidé v jeho okolí se zatím prou o financování a o to, kdo by v projektu fi- gurovat měl a kdo nikoliv. Naplnit se tak může druhý v kuloárech probíraný scé- nář. Totiž, že občanskí demokraté nebu- dou na Klausovy kroky čekat a pokusí se ho vypudit dřív s nadějí, že nakonec za- kotví v SPD Tomia Okamury. Klaus má každopádně o čem přemýšlet.

● **Pokud se někdo opravdu těší** na podzimní komunální a senátní volby, je to Miroslav Kalousek. Politický harcovník z TOP 09 totiž Jiřímu Pospíšilovi stále ne- může zapomenout, že mu stranu vyfoukl pod nosem, a těší se na odplatu. Po vol- bách by se podle Kalouskova ideálního scénáře měl konat mimořádný volební sjezd, na kterém by opovrhaného před- sedu nechal vyměnit vlastním člověkem. Jenže tak jednoduché to nebudě. Muselo by se totiž naplnit několik věcí, které za- tím nevyplývají úplně reálně. Tou první je, že by Pospíšil nesměl nějak extra uspět ve volbách v čele pražské kandidátky, na- tož se třeba stát primátorem. Pokud bude Pospíšilův výsledek pouze průměrný a on se navíc dohodne na spolupráci v Praze s ANO, jak připouští, měl by Kalousek na-opak „munice“ dost. Pak ale přichází pro- blém číslo dvě. Koho na Pospíšilovo mís- to? Markéta Pekarová Adamová Kalousko- vi odmítla už jednou, v posledních tý- dnech se navíc staví spíše na Pospíšilovu stranu. Napodruhé se Kalouskovi nepoda- rilo přesvědčit ani senátora a místopředse- du TOP 09 Tomáše Czernína. Respektive chvíli to prý vypadalo nadějně, ale nako- nec Czernin opět odmítl. S výjimkou po- slankyně Helyny Langšádlové, jež by do toho možná šla, ale není tím pravým „esem“, tak Miroslav Kalousek proti Po- spíšilovi vlastně ani nemá koho postavit. Leda že by se nakonec o návrat do před- sednického křesla pokusil sám.

Fórum čtenářů

Trápení s naslouchátky

✉ Dovolím si reagovat na článek Na- slouchátka za všechny peníze (MF DNES, 14.8.). Je to podle hesla: tonoucí se stěbla chytá. Patřím rovněž ke středně ne- doslýchavým a ve svých 65 letech místo naslouchání se sluchátkem trpím šelesty, pískáním a pazvuky odevšad. U lékaře čas- to sluchátko „ladíme“, přesto ho ihned po příchodu domů raději odkládám. Zkrátka bychom dali cokoliv, aby se naše trápení mírnilo, a proto lehce skočím na podobné reklamy. Každý, kdo má s nedo- slýchavostí nelehký život, by za kvalitní výrobek dal nemalý peníz a o velikosti netřeba diskutovat. Že by v uchu nebyl ani vidět? To je to poslední, co by nás trá- pilo. Snad se do budoucna najde výrobce, třeba náš, český, který záznaky z Komor- ských ostrovů pošle na dno Indického oceá- nu.

– Hana Bartošová

Výstřel Bohumila Špačka, editora MF DNES

Neúcta k padlým vojákům? Exces. Nenávist je jinde

Tragická smrt našich vojáků v Afghá- nistánu odhalila dvě pozoruhodné věci.

Ta první je, že tenhle národ dosud neza- pomněl na společně, v dobrém slova smys- lu vlastenecké emoce. Každý, kdo sledoval přelet letadla s rakvami padlých, vám při- zná, že z toho měl knedlík v krku a někde v hrudi cítil něco, co už dlouho ne.

A ta druhá? Ta je horší. Tenhle národ do- sud nezapomněl ani na to, že je potřeba najít a zničit společného nepřítele.

Nepřítelem se v tomto případě nestali zá- kepní asasini z divokých afghánských hor. Nepřítel se hledal doma.

A našel se. Jsou to lidé, kteří památku našich mrt- vých haní. V takzaném veřejném prostoru - což dnes znamená převážně na internetu - se v posledních dnech objevila velká spousta velice rozhořčených provolání takovéhoho- to typu: „Nerozumím pokryteckým kecům o zoldácích, kteří jsou v Afghánistánu kvů- li penězům. Vy všechny svině, jděte už do pr...e“.

A lidé to posílají dál. A předhánějí se, kdo tento domnělý „odpad národa“ odsou- dí jadrnějším výrazem. A že jsou to někdy slova, která lze legálně použít jen ve stavu rozružení nejvyššího stupně.

Pobouření občanů, jejichž emoce jsou dosud v pohybu, lze chápat. Ale má to jed- nu vadu.

Kde ti, kdo ty zabitě muže zostouzejí, vlastně jsou?

Autor Výstřelu si totiž - s jedinou výjim- kou - žádných výroků, které by byly k mrt- vým vojákům neuctivé, nevšiml. Zato si všiml spousty a spousty vyjádření, která tuto neuctivost zhurta tepou.

Ta výjimka byly údajně letáčky, které prý někdo někde vylepoval a kde se o pad- lých vojácích mluvilo opravdu nepěkně.

Jenže - zase o nich mluvili hlavně ti, kdo je odsuzovali. Zato autor neviděl nikoho, kdo by jim přitakával. Jejich původ není znám, pátrá po něm policie. Má prý pode- zření, že se tady někdo dopustil „podpory a propagace terorismu“, za což může do- stat deset let. Což by za hloupý letáček byl trest poněkud absurdní - přesto by davu s největší pravděpodobností lahodil.

Jisté, do jisté míry to může být zkrslení dané faktem, že autor ve své sociální bubli- ně nemá ty „správne“ lidi.

Ale spíš to bude tím, že lidé si na této „spodině“ s chutí dokazují, jak jsou oni sami ti správní Češi a jak velkou mají nad jinými lidmi mravní převahu.

Že nikdo takový není zrovna po ruce? A pokud se vyskytuje - jako že se vždycky někde nějaký trouba najde - tak v míře roz- hodně nikoli masově, ale spíše jako vzácný exces? Tak si ho zkrátka namalujeme. Aby- chom se měli do čeho strefovat.

Ono se totiž za tímto zdánlivě svatým da- vovým morálním rozhořčením neskrývá nic jiného než stará známá nenávist.

Je úplně jedno, že zrovna tahle nenávist pramení z pohnutek, které její nositelé po- važují za spravedlivé.

Je však něco jako „spravedlivá nená- vist“? Nesmysl. Nenávist je zkrátka nená- vist.

Jedno je jasné. Jediní hrdinové v tomhle příběhu bohužel leží v těch třech rakvích.

Strážci „těch pravých hodnot“ za počíta- čem jsou totiž zpravidla jenom tluchubov- é. Úplně stejní jako ti, kdo by památku těch mrtvých případně znevažovali.

Tím, že budou pečovat o památku pad- lých pomoci sprostých nadávek, se na ně ani trocha statečnosti těch vojáků nepřene- se. Byť by v to třeba nakrášně ve skrytu duše doufali.

Protože, jak známo, bitím se v prsa žád- ný hrdina nevzniká.

Skicár Václava Teichmanna

Nejúspěšnější sólová babička. Zpěvačka Madonna Louise Veronica Ciccone Ritchie, známá jako Madonna, prodala už více než 335 milionů desek, což z ní dělá historic- ky nejúspěšnější sólovou zpěvačku. Královně popu, sexuálnímu symbolu 80. let a ce- loživotní provokátorce je právě dnes 60 let.